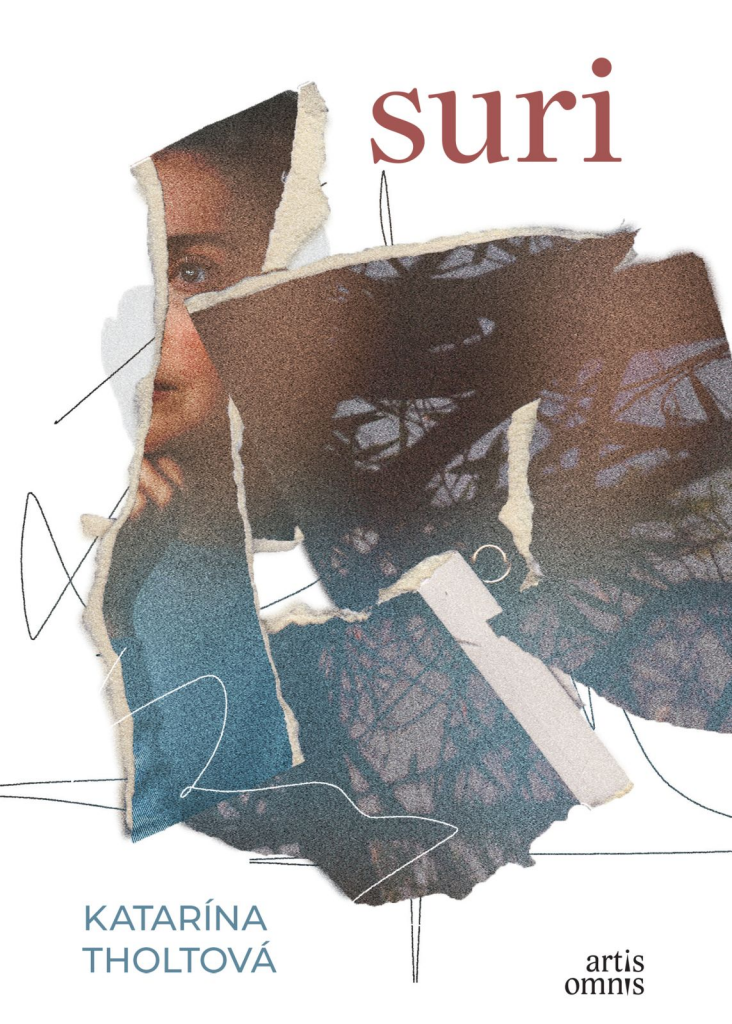

The artwork is a complex collage. It features a central, torn piece of paper that reveals a portrait of a woman with dark skin and hair. To the right of the portrait is a large, dark, textured area that looks like a close-up of a tree trunk or a similar natural form. Below the portrait is a blue, textured area that resembles a piece of fabric or a close-up of a flower. The entire composition is set against a white background and is framed by several thin, black, hand-drawn lines that create a sense of movement and depth.

suri

KATARÍNA
THOLTOVÁ

artis
omnis

Suri

© Katarína Tholtová 2026
Cover © Jana Kollárová 2026
Photo © Chris Harman 2026
Slovak Edition © Artis Omnis 2026
ISBN 978-80-8201-351-4

Katarína Tholtová

Suri

artis
omnis

„Keď vás nekrmia láskou zo striebornej lyžičky,
naučíte sa ju olizovať z nožov.“

Lauren Eden

Prológ

Suri si predstavuje, že bude prechádzať tmou naveky, deň po dni, týždeň po týždni, rok po roku. Zakaždým sa bude v uliciach báť policajtov a podivných indivíduí a dookola počúvať tie isté audioknihy. Nedokáže si predstaviť, že by nekráčala ďalej, a bojí sa, čo všetko by ju dohnalo, keby sa zastavila. Nemyslí si, že by sa raz niečo, možno práve ona sama, zmenilo natoľko, že by okolie vnímala úplne iným pohľadom. Že by sa zrazu nebála prípadného hodnotenia, ohrozenia ani pozornosti, ktorú by mohla vyvolať. Že by jej rituálne prechádzky neboli podivinstvom, lebo by na ne mala spoločensky prijateľný dôvod. A že by už nebola sama.

Suri to ešte nevie, ale jedného dňa pôjde chodníkmi a uličkami a celkom si zabudne zapnúť športové hodinky, ale nebude jej to vôbec prekážať. Nebude ani len tušiť, koľko kalórií by mala spáliť, lebo si ich nestihne pozapísať. Nebude sa jej tým chcieť zaoberať. Namiesto gréckeho jogurtu s nula percentami tuku si dá croissanty, pistáciový a vanilkový, akýkoľvek okrem čokoládového. Nie preto, že by nebol dostatočne diétny, ale preto, že sa rada podelí a čokoláda tým pádom neprichádza do úvahy.

Teraz by to bolo náročné, lebo taký náhodne odtrhnutý kúsok croissantu je ťažké kvantifikovať. Ibaže jedného dňa kvantifikovať prestane. Stratí prehľad a občas z toho spanikári. Niekedy si za tou kontrolou trochu zasmúti. Pozrie si svoje staré štíhle fotky a svoje

nové väčšie brucho a premkne ju pocit, že zlyhala. Inokedy jej však také myšlienky ani nezídu na um.

Suri bude kráčať nocou, nie priamo, ale kľukato, nie nahor, ale akosi bezcieľne, nie roboticky ani rigidne. Niekedy sa pomotá z nohy na nohu, niekedy sa zastaví, počká a zatiaľ sa nadýchne čerstvého vzduchu a započúva do šuchotu lístia. Niekedy sa vráti skôr, lebo sa jej už nechce. Nazvala by to chaosom, rozvratom systému. Inokedy jej však napadne iný výraz, spokojne v nej zasyčí ako čajník, ako jazyk na začiatku jej slova – *sloboda*.

1. Škatule

Suri Caloris by chcela žiť v súkromnom svete.

Napadá jej to v úplne všedných, zanedbateľných okamihoch každodenného života. No aj tieto všedné a zanedbateľné okamihy sa dajú malým prešľapom, nesprávnym rozhodnutím či drobnou chybou v sekunde premeniť na ohrozenie holého života a možnú fatálnu katastrofu. Suri si je tohto neustále cíhajúceho ohrozenia nepretržite vedomá, pretože je kráľovnou malých prešľapov, nesprávných rozhodnutí a drobných chýb.

Napríklad keď vynáša smeti, keď vlečie ku kontajnerom obrovskú škatuľu, v ktorej dostala domácu fitness trampolínu. Chcela by, aby nikto nebol svedkom toho, ako nešikovne sa snaží nesprátnu opachu udržať v náručí, ako ju otáča a prehadzuje, aby sa niesla ľahšie, ale stále to len zhoršuje, každá nová poloha škatule je len väčším trápením, najradšej by ju odniesla k najbližším smetiakom, ktoré však nepatria k jej bytovke, tak sa s tou rárohou musí nadrapovať k vzdialenejším, ale korektným, lebo človek v nesúkromnom svete nikdy nevie, kto ho pri čom prichytí a ako na to zareaguje. Keď doteperí náklad k správne smetiaku, vyvstáva komplexná otázka, či je naozaj správny, a ak áno, ako správne so škatuľou naložiť. Kartón patrí do papiera, no ako je to s lepiacou páskou? Mala ju najprv odlepiť? Mala škatuľu rozložiť? Celá sa, samozrejme, do kontajnera nezmesť, na dôsledné odstraňovanie lepiacej pásky je už neskoro. Ulica je prázdna, no kedykoľvek môže okolo prejsť auto, z ktorejkoľvek brány

niekto vyjsť a stať sa svedkom jej zápasu, jej márných pokusov natlačiť škatuľu do smetiaka. Uvažuje, čo je akceptovateľnejšie – nechať ju vytrčať z kontajnera, čo prípadným ďalším vyhadzovačom znemožní alebo prinajmenšom skomplikuje odnos ich papierového odpadu, alebo škatuľu len oprieť o smetiak, čo zase skomplikuje prácu smetiariom. V súkromnom svete, v ktorom by sa nemohol nikto odnikiaľ vynoriť, prifujazdiť, vyjsť z brány, zahnúť z inej ulice či vystúpiť z auta, by to bolo jedno. Suri by škatuľu hocikam drbala a bolo by. Lenže Suri nežije v súkromnom svete a tak je všetko zložité a závažné ohrozením ak už nie priamo holého života, tak minimálne jeho spoločenského aspektu.

Suri sa modlí, aby cestou od smetiaka nestretla nikoho z ľudí, čo ju zahliadli cestou k nemu, lebo sa nevracia bez škatule, ako by sa očakávalo, ale so škatuľou, ako sa neočakáva. Suri si napohľad úplne nelogicky nesie odpad naspäť domov. Tento akt má, samozrejme, vnútornú logiku pre ňu samotnú, no vonkajší nesúkromný svet má svoju vlastnú povrchnú logiku, a ako by sa tento nesúkromný, nelútostný, nehostinný vonkajší svet pozeral na Surino nelogické vnútro a jeho svojhlavé fungovanie, navonok prejavované nezmyselným prevlácaním nadrozmernej škatule hore-dole? Zahanbene si vlečie svoju škatuľu, už sa neusiluje chytiť ju čo najpohodľnejšie, rezignovala a ťahá ju za sebou.

Pred bránou stojí mladý muž, zamáva jej letákmi pred nosom a opýta sa, či ho pustí do vchodu. Suri vie, že ho pustí, lebo nemôže odmietnuť, nemôže mu vyjadriť nedôveru a poslať ho kade-lahšie aj s letákmi, ktoré budú napokon len zaberať miesto v smetiaku na papier, do ktorého sa následne nezmestia nadrozmerné škatule od fitness trampolín, no aj tak sa naňho len usmeje a prikývne. Vždy, keď je príležitosť usmiať sa a prikývnuť, Suri príležitosť využije, usmeje sa a prikývne. Vie, čo má urobiť, aby sa mladý muž potešil a nenaľhneval, a aby v nesúkromnom svete na moment vládla harmónia. Lenže táto harmónia je krehká, vždy je krehká, pretože keď sa poteší

a nenahnevá mladý muž, ktorého pustila do brány, môže sa zase nepotešiť a nahnevať niekto iný, napríklad dôchodkyňa z prvého poschodia, ktorá sa bojí zlodejov, alebo sused, čo má na schránke nápis NEVHADZOVAŤ LETÁKY veľkými písmenami so siedmimi výkričníkmi. Zo schránky výsmešne trčí niekoľko letákov a ani mladého muža, ktorého Suri práve pustila dnu, nápis ani sedem výkričníkov určite nezastaví.

Nastúpi do výfahu, na ktorý, našťastie, nikto okrem nej nečaká, vyvezie sa na ľudoprázdne tretie poschodie, vojde do bytu, s úľavou za sebou zatresne dvere, položí k nim škatuľu a zvalí sa na gauč. Po dobrodružnom vynášaní a nevynesení smetí si vydýchne. Súkromný svet, o akom fantazíruje Suri, neexistuje, no jej domov má k nemu zo všetkých miest najbližšie.

Problém škatule však pretrváva.

Suri by veľmi chcela žiť v súkromnom svete, aký nejestvuje, v takom, ktorý by bol aj naokolo, nielen v nej. No keďže ľudstvo v dohľadnej dobe nevymrie, a ak by aj vymrelo, nie je dôvod, prečo by práve ona mala prežiť, utieka sa zatiaľ aspoň do súkromného sveta existujúceho, toho vnútorného, v ktorom trávi drvivú väčšinu svojho času. V tomto svete nie je sama, to ani náhodou! Spoločnosť jej v ňom robia bezpeční ľudia. Bezpečnosť bezpečných ľudí spočíva v tom, že nie sú skutoční.

Suri sa kedysi chichotala na babinke, ktorá vášnivo sledovala telenovely a hádala sa s ich postavami, radila jednoduchým Máriám, Manuelám a Rosalindám, čo si počať s ich Juanmi Carlosmi, Fernandami a Victormi Manuelmi, s celou rodinou si z toho jej telenovelového ošiaľu utahovali, smiali sa, že sa s romantickými hrdinami a hrdinkami rozpráva, akoby si ju mohli vypočuť a nechať si poradiť. Suri by sa veľmi rýchlo dosmiala, keby sa rovnako kritickými očami pozrela na svoje vlastné fungovanie v obklopení seriálových postáv, o ktorých sa jej už aj snívalo, či postáv z kníh a audiokníh, ktoré viac-menej považovala za svoje intímne priateľky. No radšej svoju závislosť na

neskutočných bezpečných ľuďoch chránila aj sama pred sebou, obzvlášť pred svojím kritickým pohľadom.

Najviac milovala rodinné komédie prístupné aj pre malé deti, nič neprístupné k zábave nepotrebovala, naopak – prisľub, že čosi je vhodné pre deti, bol prisľubom bezpečia pred témami, pri ktorých sa jej ťažko dýchalo a ktoré prinavracali jej nočné mory. Tie rodiny zbožňovala. Milovala láskavých, ochranárskych, spoľahlivých, načúvajúcich otcov, milovala matky, ktoré s pokojom, citlivosťou a zrelosťou reagovali na deti a ich potreby i prešľapy. Ich hlasy s ňou žili v jednej domácnosti a dotvárali tak jej domov.

Suri siahne po ovládači, zapne televízor, počká, kým sa z USB kľúča načíta obsah, vyberie zložku Seriály, následne podzložku s názvom aktuálne rozpozeraného sitcomu, potom podpodzložku s aktuálne rozpozeranou sériou a napokon vyhladá diel, pred ktorým sa zastavila, než sa pustila do upratovania. Vpustí do svojho života hlasy neskutočných bezpečných ľudí, ktorých môže kedykoľvek zase vypnúť, a rozjíma nad škatuľou. Títo konkrétni neskutoční bezpeční ľudia z tohto konkrétneho seriálu sú tí úplne najbezpečnejší – nemôžu Suri nijako prekvapiť, vystrašiť ani sklamať, lebo tento seriál pozerá už tretí či štvrtý raz. Presne tento level bezpečia potrebuje po strese, aký pre ňu predstavovalo vynášanie a nevynesenie smetí.

Upratovanie nie je prirodzenou súčasťou Surinho života, nemá naň vytvorený návyk, a keď sa tento svoj nedostatok pokúsi prekonať, vždy nejako kolosálne zlyhá. Ako napísal jej Exmanžel do vyjadrenia k návrhu na rozvod, udržiavanie elementárneho poriadku a čistoty je nad jej sily. Postavy v Suriných seriáloch nikdy neupratujú, no všade majú pekne a čisto. Ak aj majú neporiadok, výnimočne, výlučne pre účely deja danej epizódy, tak je vyslovene dekoratívny. Prach v seriáloch neexistuje. Ani exmanželia, ktorí by postavy podozrievali, že naschvál nevysávajú, aby ich utrápili alergiou, ktorí ich presviedčajú, že by nikdy nemohli mať deti, lebo sú také neschopné, že sa nevedia postarať ani samy o seba. Keď sa Suri zacyklí v takýchto myšlienkach,

plače v sprche s odtokom upchatým vlasmi, opierajúc sa o kachličky zanesené vodným kameňom.

Minule videla v instagramovom profile kamarátky influencerky mop, úplne iný než všetky ostatné mopy, mop zázračne čistiaci, mop ako zábavu, mop zbožňovaný jej batolaťom; vo videu o mope hrala hudba a on akoby tancoval od samého nadšenia, od neovládateľnej chuti kľzať sa po akomkoľvek povrchu a zanechávať ho žiarivý a voňavý, tak si Suri mop objednala, objednala si inú, čistú, radostnú realitu. Nevedela sa dočkať, kedy dorazí, a keď meškal, ľútostivo pozerala okolo seba na zaprášenú domácnosť s ulepenou podlahou, na všetky tie nečistoty, ktoré mohli byť už dávno preč, nebyť absencie mopu v jej živote. Kým objednávka napokon dorazila, Suri chuť radostne krepčíf s mopom v náručí po celom byte úplne prešla, a tak až doteraz ležal nerozbalený na zaprášenej poličke v knižnici, na takej úplne najspodnejšej, kamani nedovídi, aby na ňu mop vyčítavo nepozeral a nepripomínal jej, že nedokáže vytvoriť teplo domova, lebo udržiavanie elementárneho poriadku a čistoty je nad jej sily.

Ale teraz je tu tá škatuľa od fitness trampolíny a Suri sa do nej pred takými myšlienkami skryje. Obrazne. Doslova sa skryť nemôže, lebo sama nie je až taká fitness, aby sa do nej zmestila.

Škatuľa od fitness trampolíny nie je jedinou škatuľou v Surinom živote. Na najvrchnejšej polici šatníka sa skrývajú dve banánové škatule zo sťahovania z podnájmu, škatuľa z vianočného stromčeka, škatuľa z ventilátora, škatuľa zo žehličky a škatuľa zo súpravy hrncov. V kuchyni nad bývalým písacím stolom Exmanžela sú uskladnené škatule od diétnych proteínových náhrad jedál a škatuľa od práškového želé bez cukru a bezkalorického césar dresingu z fitness obchodu, v skrini v predizbe zase škatule od topánok a škatule ako pozostatky objednávok kníh z kníhkupectiev a antikvariátov, škatuľky z rôznych kozmetických produktov a škatuľôčky, ktorých pôvod si už nepamätá. Niežeby bola horderka a škatuľ sa nevedela vzdať, len ich vynášanie so sebou vždy prinieslo nejaké nečakané komplikácie

ako aj dnes pokus o zbavenie sa nadrozmernej rárohy z fitness trampolíny, čiže v ich likvidácii mala Suri približne päťdesiatpercentnú úspešnosť a polovica škatúl jej zostala doma, kde ich uchovávala na čo najmenej viditeľných miestach, až kým na ne sama nezabudla, pokiaľ jej sem-tam nejaká nespadla na hlavu, keď sa kdesi prehrabávala a čosi hľadala.

Najčudnejšia škatuľa jej domácnosti sa sťahovala so Suri z rodičovského bytu, v ktorom vyrastala, do podnájmu a následne do vlastného bytu, v ktorom žila doteraz. Bola úzka a dlhá takmer ako nižší človek, väčšie dieťa, len na jednom mieste rozšírená, trochu pripomínala ilustráciu z Malého princa – veľhada kráľovského so slonom v bruchu, obrázok, ktorý dospelí považovali za klobúk. Suri mala akúsi kartónovú verziu veľhada s vydutým brušiskom, až sa jej nezdalo, že škatuľa takého čudného tvaru sa dá vyrobiť a načo by si s tým niekto dával námahu. Matne si spomínala, že obsahovala pomôcky na bojové umenie, ktorému sa kedysi venovala, no mohla sa myliť, bolo to už dávno, zbrane a kimono pravdepodobne už dávno vyhodila. Okrem toho sa jej marilo, že zbrane, drevený meč, nôž a palicu napchala do športovej tašky na ne určenej a kimono do obyčajnej igelitky z potravinového reťazca, a všetko to už dávno skončilo kdesi v kontajneri, prípadne u kohosi, komu pomôcky posunula, keď už sa na tento koníček vykašľala. Čo iné by však bolo v kartónovom veľhadovi?

Škatuľa od fitness trampolíny Suri skrížila presne vyrátané plány na tento voľný deň, no keď sa dvere vedúce k jej pôvodnému programu zatvorili, mnohé iné dvere sa otvorili; otvorili sa dvere šatníka, dvere skrinky nad písacím stolom jej bývalého manžela, skrine v predizbe, aj všetky ostatné dvere a dvierka, skrine a skrinky, šuplíky a šuplíčky, a zo všetkých sa vyvalili škatule a zahltili Surin mentálny priestor. Bola rozhodnutá neodkladne si s nimi poradiť. Dnes. So všetkými do jednej. Je čas prehodnotiť plán.

Suri už dnes raňajkovala a s kalóriami z raňajok si plánovala poradiť na novučičkej trampolíne. V notebooku mala uložených niekoľko

videí, podľa ktorých si mohla zacvičiť, už si aj predbežne vybrala jedno dvadsaťminútové, pri ktorom by mohla spáliť približne toľko kalórií, koľko obsahovala jej nízkosacharidová proteínová kaša spolu s kávou s malou smotanou. Predpokladala, že by sa jej mohlo cvičiť dobre, skákaníu na fitness trampolíne sa dlhšie nevenovala, a tak čakala, že ju to bude baviť viac než behanie, ktorým každý týždeň trávi nekonečné hodiny, alebo eliptický тренаžér, na ktorom už v poslednom čase vypozerala hádam celý YouTube a Netflix dohromady. No a o jej domácom stacionárnom bicykli ani nehovorí, dá sa pri ňom síce pozeráť veľká telka, na rozdiel od тренаžéru vo fitku, na ktorý si vždy postaví telefón a zíza do malého displeja, ale na bicykli jej trvá dvadsať, niekedy aj dvadsaťpäť minút spáliť sto kalórií, čo sa jej pri akejkolvek inej kardioaktivite darí podstatne rýchlejšie.

Od raňajok uplynula hodina aj čosi, ideálny čas na skákanie, lebo by ju už ani nepichalo v boku z jedla, no zároveň by počas cvičenia nevyhľadla. Lenže teraz vyškrtla skákanie z programu a nahradila ho likvidáciou kartónového odpadu v domácnosti. A o hodinu začne byť zase pomaly hladná, bude sa blížiť čas obeda, čas ďalšieho jedla bez toho, aby spálila to predošlé. Potom bude musieť čakať ďalšiu hodinu, možno i dve, kým jej pretrávi dosť na to, aby mohla ísť behať. Lebo na skákanie už nebude čas, skákanie je zábavka, keď si môže dovoliť hopsať a vytriasť pri tom slabých dvesto, možno tristo kalórií. Na seriózne spaľovanie je tu behanie. Ak do behu skonzumuje takých šesťsto, sedemsto kalórií, vybehá ich na desiatich, dvanástich kilometroch. Lenže poobedie nie je ideálny čas ísť behať, lebo po behaní znova vyhľadne a naje sa, ale musí si šetriť nejaké kalórie na večer, na obľúbenú časť dňa, kedy môže konečne vypnúť, vyložiť si nohy, pustiť si neskutočných bezpečných ľudí v telke a maznať sa s jedlom, najprv s čímisi rozumným, mäsom so zeleninou, potom s vanilkovým proteínovým pudíngom a cereálnou tyčinkou bez pridaného cukru a nakoniec s ruskou zmrzlinou, ktorou zakončuje svoju prvú večeru. Možno pridať ešte pár orieškov. Nasleduje prechádzka s audioknihou,

tri, štyri, päť kilometrov podľa potreby a vôle, a následne, podľa toho, koľko jej zostalo z jej denného kalorického prídeltu, ešte nejaký snack či dva, presne toľko, aby jej hlad nebránil zaspať, ale aby sa zároveň zmestila do kalorického deficitu na daný deň, teda aby počet spálených kalórií prevyšoval počet tých skonzumovaných.

Lenže kartónová škatuľa teraz celý plán narušila, a to je ešte k tomu voľný deň a vo voľné dni všade striehne viac jedla, ako je naplánované, viac času, počas ktorého možno stratiť kontrolu, a viac vtieravých myšlienok, ktoré sa môžu nečakane vyvaliť z ktorýchkoľvek dverí a dvierok, skríň a skriniek, šuplíkov a šuplíčkov, akokoľvek pevne ich Suri z celej sily znova a znova zatresla.

Rozhodne sa najprv vyriešiť škatule a potom kalórie, veď ak toho zje priveľa, môže ísť predsa hneď po obede na túričku na Devínsku Kobylu, potom si dať olovrant, a na večer ísť behať, ak bude treba, dá si long run, a ak skončí prineskoro, večernú prechádzku vynechá a s nočnými snackmi sa bude krotiť. Uvidí. Nerada improvizuje, pevný, neochvejne stabilný plán ju vždy podrží, keď sa roztrasie neistotou, pochybnosťami a úzkosťou, no už akosi neverí, že by sa jej dobre držalo pôvodného programu, dobre skákalo na trampolíne, keď škatuľa od nej stále čučala opretá pri dverách ako hmotný dôkaz jej neschopnosti, lenivosti a všeobecnej nedostatočnosti.

Systematicky prehľadá všetky zákutia domácnosti, vypátra každú jednu škatuľu a úlovky zhromažďí na podlahu v obývačke. Uvažuje, ako by najviac minimalizovala objem odpadu, ktorý momentálne zaberá polovicu miestnosti. Skúša vopchať do najväčšej škatule druhú najväčšiu a do tej ďalšiu, o čosi menšiu, no stratégia má svoje úskalia, tie haraburdy majú rôzne tvary, rôzne výšky, šírky a dĺžky a vždy niečo niekde zavadzia, niečo sa niekam nezmesť. Skúša ich zdeformovať, podupať a natlačiť jednu do druhej hrubou silou, no škatule sú v prevahe, jedna z nich zlomyseľne poreže Suri prst, druhá jej zlomí necht, a ona súboj vzdáva. Berie si na pomoc nožnice, najznámejšieho oficiálneho premožiteľa škatúl, teda minimálne v hre kameň-papier-nožnice,

no ani nevie, kde začať. Má chuť pomstiť sa škatuliam vlastnoručne. Chytí okraj jednej z nich medzi dva prsty, prehne ho a ťahá. Odtrhne trojuholníkový kus škatule s chvostíkom z jednej vrstvy tenkého papiera, takpovediac dzindžíkom. Hádza ho na podlahu, skúša to ďalej, trhá a zahadzuje ďalšie a ďalšie kusy kartónu, až kým zo škatule nezostane len kôpka útržkov, kôpka omnoho menšia než pôvodná škatuľa.

Púšťa sa do ďalšej a ďalšej, chvíľami trhá nenáhľivo, započúva sa do zvuku trhajúceho sa kartónu, inokedy akoby si na škatuliach priam vybíjala zlosť, s pasiou s nimi zápasí, trhá celou silou, odtrhnuté kusy sú väčšie, chytá ich znova do ruky a delí na polovice, štvrtiny, osminy, šesťnástiny. Čuduje sa, koľko námahy ju to stojí, aké odolné sú jej obete; musí konštatovať, že sa zapotila, že vlastne išlo o športový výkon – nie taký, čo by sa vyrovnal skákaniu či behu, no nivočenie kartónu rozhodne trvalo pomerne dlhý čas a vynaložila naň dostatok energie. Zamrzí ju, že si nezapla športové hodinky, aby jej merali spálené kalórie, možno by bola milo prekvapená, že raňajky napokon predsa len spálila.

Po niekoľkých zlikvidovaných kusoch sa vyčerpaná posadí medzi škatule a usúdi, že zvyšné si nechá na inokedy. A potom si tie športové hodinky už naozaj pustí – že jej to nenapadlo skôr, upratovať a rátať si to ako také menšie cvičenie. Ihneď nadobudla presvedčenie, že s týmto novým systémom sa jej domácnosť bude skvieť čistotou. Od zajtra polhodinový upratovací tréning denne a je to!

Kúsočky kartónu pozbiera a nahádza do jednej menšej z početných zostávajúcich škatúl. Obuje sa, uchopí škatuľu, teraz už úplne spratnú, a radostne ju nesie ku kontajnerom. A keby len všetci vedeli, koľko škatúl sa v tej jedinej viditeľnej skrýva, koľko súkromných, tajných škatúl v skutočnosti odnáša! Na moment ju prepadne myšlienka, že zahodiť toľko kartónu naraz si možno ani nezaslúži, možno sa to nesmie, možno existuje nejaký limit na množstvo papierového odpadu, na aký má každý obyvateľ bytovky každý deň, týždeň či mesiac nárok, možno porušuje nejaké pravidlo, ktorého si nie je vedomá. Okamžite však obavu odoženie, pretože niektoré obavy sú